

Soraa silmille

Olen aika rauhallinen moottoripyöräilijä. Ei haittaa yhtään vaikka mopopojat hurauttavat ohitse. Hehän vaan haluavat nähdä, millaisella prätkällä pappa putputtelee. Olen kuitenkin koko ikäni seurannut herkeämättä erilaisia moottoripyörien kilpa-ajoja. Viime aikoina on taas tuntunut niin mukavalta, kun Mika Kallio pärjää.

Kouluaikoinani järjestettiin paljon maaratakilpailuja yleensä raviradoilla. Ajettiin tavallisilla moottoripyörillä mutta myös erikoisilla speedway-pyörillä, joissa käytettiin polttoaineena puhdasta metanolia ja voiteluaineena risiiniöljyä. Risiiniöljyn mansikkamainen tuoksu jäi niiltä ajoilta sieraimiin.

Speedway on Suomessa jäänyt vähän paitsioon. Harrastajia on häädetty kaupunkien keskustoista korpiin. Näin kävi Tampereellakin, kun Eteläpuiston rata suljettiin ja speedway-väki sai hankkiutua kauas Teiskoon vähän kuin ulkomaille. Eipä ole Suomesta sukeutunut huippuajajiakaan kuten naapurimaistamme Ruotsista ja Venäjältä.

Nyt kuitenkin Tampereen keskustassa pärähti taas. Paikalliset pelle pelottomat onnistuivat ylipuhumaan kansainvälisen speedway-organisaation pomot ja hankkimaan Tampereelle kolmeksi vuodeksi lajin korkeimman luokan osakilpailun. Mutta missä se ajettaisiin? No urheilukentällä. Siellä on sopivan mittainen soikiorata ja riittävän suuret katsomot.

Ratinan juoksuradalle ajettiin viime syksynä 4500 tonnia varta vasten sekoitettua hyvin sitoutuvaa hiekkaa. Kentän keskustan nurmikko päällystettiin samalla tavaralla, koska siinä oli tarkoitus pelata talvella jääkiekko-ottelu. Saatiin siis kaksi hommaa hoidettua kerralla.

Hiekkakerros muhi talven yli. Keväällä jään alta paljastui mitä parhain speedway-rata. Se kesti hyvin sadetta eikä lohkeillut kuivanakaan. Harjoituksissa ja testauksissa saavutettiin hurjia nopeuksia. Tosin jotkut sanoivat pinnan olevan vähän liian liukkaan.

Speedwayn GP- eli MM-sarja on hyvin kansainvälistä touhua. Kilpailijoita tulee ympäri maailman. Lajilla on vahvat perinteet Britanniassa, jossa valmistettiin nyt jo edesmennyttä JAP-moottoria. Speedway on nyt hyvin suosittua Puolassa, jonka kansallista sarjaa pidetään maailman kovimpana. Ruotsi ja Tanska ovat aina kasvattaneet kovia kuskeja. Eniten MM-tittleitä voittanut lajin legenda Tony Rickardsson on ruotsalainen.

Speedway-pyörät ovat yksinkertaisia ja vanhanaikaisia. Moottorit ovat ominaisuuksiltaan melkein yhtäläisiä. Ajajan taito ratkaisee miten pyörä taipuu kurviin ja selvittää sen hurjassa sladissa. Kovassa menossa kuskit saattavat vielä nojata polvellaan ja olkapäällään toiseen. Kaatumisia sattuu, mutta ne eivät ole vakavia.

Speedwayn MM-sarjassa ajaa 15 edellisen vuoden tulosten, karsintojen ja muiden järjestelyiden perusteella valittua kuskia. Kuhunkin osakilpailuun pääsee aina lisäksi yksi kansallinen yrittäjä ja kaksi varakuljettajaa. Tampereella pitkän linjan maaratakuski Joonas Kylmäkorpi täytti hyvin paikkansa ja voitti yhden eränkin. Tosin tuli vähän sellainen maku, että muut erän kuskit antoivat vähän siimaa ja siten mannaa kotikatsomolle.

Illasta tuli säältään mitä ihanin. Kesä oli vihdoinkin alkanut. Yli kymmenen tuhatta uteliasta oli vääntäytynyt katsomoihin. Speedway-kisassa ajetaan kiivaaseen tahtiin 20 alkuerää ja päälle semit sekä finaali. Jos on tutustunut etukäteen ajokaavioon ja arvontaan, kisan seuraaminen on hyvin mielenkiintoista. Ei tule aika pitkäksi!

No, joku tietysti sanoo, että näitähän näkee telkkarista, ja vielä hidastuksin. Töllö ei kuitenkaan pysty välittämään todellista nopeuden huumaa, moottorien soundia, risiiniöljyn tuoksua eikä varsinkaan silmille sinkoilevaa soraa.

pajen